

sig om tre ganske forskellige Forbrydelser, som vistnok intet har at gøre med hinanden. Det første synes at have været et Rovmord, det andet et Udslag af pervers Kønssdrift, brutal Voldtægt paa et Barn og Mord — maaske et saakaldt Lystmord, det tredje synes at være Udslag af skuffet Kærlighed, som har ført til Voldtægt og Mord.

Den Virkning, Læsningen om saadanne Forbrydelser har paa de fleste Mennesker, er vel først en Slags Rædsel, saa Forbitrelse mod Forbryderen, som ogsaa ved denne Lejlighed giver sig til Kende ved et næsten enstemmig Raab om Gengældelse, Hævn!

Jeg har ogsaa i Anledning af Marselisborgmordet hørt udtale, at Dødsstraf ikke en Gang var nok for en saadan Forbryder, med andre Ord, der er dem, der endnu er Tilhængere af tidligere Tiders Straffesystem, hvorefter Dødsstraffen skulde skærpes med Pinsler. Jeg skal ikke gaa ind paa Spørgsmaalet om Dødsstraffens Nødvendighed eller Tilladelighed. Personlig mener jeg, at den kun kan forsvares, hvor Samfundet ikke paa nogen anden Maade kan sikre sine Medlemmer overfor en særlig ondartet Forbryder. Men jeg mener fremfor alt, at den primitive Hævnfølelse ikke bør være Rettesnor for Behandlingen af Forbrydere, at man tværtimod bør bekæmpe den, som alle andre onde Instinkter og roligt overveje, hvad Samfundets Tarv fordrer af Forholdsregler 1) mod den enkelte Forbryder og 2) i Almindelighed for at forebygge lignende Forbrydelser i Fremtiden — saa vidt muligt. Og samtidig mener jeg, at det maa være vor Rettesnor ikke at forvolde mere ondt, end Formaalets Opnaelse fordrer.

- 1) For at bedømme, hvilke Forholdsregler der bør tages mod Forbryderen, maa vi først vide, hvordan han er.
- 2) For at bedømme, hvilke Foranstaltninger, der bør træffes for at forebygge Forbrydelser, maa vi studere Forbrydelsens Aarsager.

Her kan jeg dog kun tage Hensyn til disse særlige Tilfælde.

A. Det første Tilfælde, Rovmordet, lader vi ligge; om Forbryderen vides der intet. Ogsaa

B. for de andre to Tilfældes Vedkommende taler vi som de blinde om Farverne: vel er der meddelt en Del om Forbryderne i Aviserne, men noget bestemt ved vi ikke, vi kan altsaa kun argumentere ud fra den Forudsætning, at det er rigtigt, hvad vi har læst, og med de ufuldstændige Oplysninger, vi har.

Om Marselisborgmorderen, Thygesen, er det oplyst, at han er Epileptiker. Det vil altsaa sige, at han lider af en Hjernesygdom, som giver Ligfald eller Krampe — epileptiske Anfald — og som uden Tvivl i dette Tilfælde, som det saa

ofte er Tilfældet, har virket nedbrydende paa hele hans sjælelige Liv, navnlig sløvet hans moralske Følelser og givet ham sygeligt forhøjede og perverse Drifter.

Skal nu en saadan Person halshugges, eventuelt pines, radbrækkes osv.?

Der findes ganske vist endnu Jurister af den gode, gamle Skole — og en saadan er bl. a. optraadt i Berlingske Tidende — som nødig vil høre noget om, at Forbryderne er sindssyge, som anser Lægernes Paavisning deraf som uberettiget Indblanding i deres Sager, og som ikke kan tænke sig noget andet Middel mod Forbrydelse end Straf. Om de end gaar med til, at ganske rasende og forstyrrede Personer skal være straffri, vil de nødig anerkende, at de, der er rolige og ved, hvad de gør, kan være sindssyge. Naar man ikke vil gøre et Skridt tilbage i den graa Oldtid, maa man dog fastholde, at det er umenneskeligt at dræbe en Mand for en Forbrydelse, han har udført som Følge af en Hjernesygdom.

Om den anden Forbryder, Hvidbjergmorderen, Knudsen, er Oplysningerne mindre bestemte. Han skal have bundet, voldtaget og dræbt sin tidligere Kæreste, fordi hun ikke mere vilde elske ham.

Der synes ikke at være opstaaet Tvivl om hans Sjælsundhed, og dog foreligger der i de ufuldstændige Beretninger om ham saa meget, at jeg har dannet mig den Mening om ham, at han lider af en begyndende, snigende Sindssygdom. Han skal være en fredsommelig Person, som ingen har kunnet tiltænke blodige Voldsgerninger. Han skal have gennemgaaet en melankolsk Periode; under Overfaldet paa Pigen siger han: „nu maa jeg dræbe Dig!“ og efter Ugerningen er han sløv og ligegyldig. Det kunde passe paa en bestemt Form af Sindssygdom, som ofte overses i sin Begyndelse.

Har jeg Ret i denne Antagelse, saa staar der kun tilbage at drøfte, hvad der kan gøres for at forebygge lignende Forbrydelser, idet Aarsagen altsaa er givet i den abnorme Sindstilstand. Det er jo ogsaa den Side af Sagen, jeg nærmest har at gøre med.

De sjælelige Abnormiteter, der oftest giver Anledning til, at den syge begaar (store) Forbrydelser, er foruden Sindssygdom i snævrere Forstand de kroniske Alkoholister og Epileptikere, samt nogle Hysterikere. De er alle syge, og som Følge deraf er Sagen simpel nok, de bør anbringes paa passende Anstalter, hvor de kan helbredes, hvis det er muligt, gemmes og gøres uskadelige, hvis det er uhelbredelige. Vi har Sindssygeanstalter, vi mangler Anstalter for Alkoholikere og offentlige Anstalter for Epileptikere; de Anstalter, vi har, er ikke tilstrækkelige. For det store Flertal af sindssyge og abnorme Forbrydere er dette den eneste humane Sikringsforanstaltning. For de abnorme